

Hylätyt

Luku 1

Kohtaaminen

Kävelin kapeaa käytävää pitkin. Ilmastointiventtiileistä kuului huminaa, oloni oli tyhjä. Olin kävellyt jo varmaan viisitoista minuuttia samaa suoraa. Seinät olivat vitivalkoiset, samoin kuin käytävä ja katto. Ainoa poikkeava väri oli harmahtavat valvontakamerat joka kahdenkymmenen metrin välein. Ne kääntyivät kun kävelin, ja ne seurasivat jokaista askeltani. Käytävässä jokainen askel kaikui. Tuttu tunne, jokin lämpöisä muisto oli tuloillaan. Pysähdyin ja katsoin valvontakameraa. Sekin oli pysähtynyt. Tunne tuntui kuin kodilta, takkatulen lämmöltä ja siltä kun äiti harjaisi hiuksiani. Hymy nykäisi suupieltäni. Lämpöiset muistot katosivat, ja tilalle tuli sama tyhjä tunne. Tällä kertaa tyhjiys toi mukanaan viiltävän kivun selkään. Romahdin maahan, ja tömäys kaikui ahdistavalla käytävällä.

“Jatka kävelemistä”, sanoi matala ääni jostain, ääni kaikui kuulutuksen jälkeenkin vielä hetken. Nousin ylös ja jatkoin matkaani. Mikä paikka tämä on? Tuntui siltä kuin kuuluisin tänne, mutta samalla tuntui sille, että tämä on aivan outo paikka. Pian olin tullut käytävän päähän, edessäni oli valkoinen ovi. Pitäisikö se avata vai olla avaamatta? Käännyin katsomaan valvontakameraa. Oven kahva oli tulikuuma, se poltti kämmeneeni pienen ympyrän kaltaisen kuvion. Ovi oli lukossa. Päätin jäädä seisomaan siihen hetkeksi. Jospa joku avaisi oven hetken kuluttua? Mitä oven takana olisi? Ehkä olisi vain parempi kääntyä ja kävellä takaisin käytävän päähän. Juuri kun olin kääntymässä takaisin päin, oven lukko naksautti, mutta ovi ei avautunut. En halunnut polttaa kättäni uudelleen, joten jäin vain odottamaan. Silmänräpäyksen kuluttua ovi aukeaa kokonaan. Astun ovesta ulos.

Tulin suureen tilaan, jossa haisi kloori. Katossa oli yksi lamppu, jonka kirkkaus ei ylettänyt valaisemaan jokaista nurkkaa. Seisoin pienen metallineliön päällä. Siihen mahtuisi hädin tuskin kaksi ihmistä yhtä aikaa. Tunnen metallin kylmyyden paljailla jaloillani. Se kirpaisi niin että varpaat kipristelivät. Ympärilläni oli yhdeksän samanlaista laattaa ja ovea tilan ympäri. Jokaisella seisojaksi yksi henkilö, ja jokainen heistä näytti yhtä järkyttyneeltä kuin tunsin itseni olevan. Katson alaspäin ja näen monen metrin pudotuksen mustaan nesteeseen. Neste, olisiko värjätty vesi ehkä, oli aivan tyyni. Kohtasin oman katseeni vedessä. Menin mahdollisimman keskelle metallilaattaa. En halunnut tippua veteen, jos se siis vettä edes oli. Veden keskellä oli pyöreä suuri alue, jossa oli kymmenen tuolia sekä niiden yläpuolella oudon muotoiset lamput. Tila kokonaisuudessaan oli pyöreän muotoinen. Lattian ja katon välillä oli ainakin kymmenen metriä. Laatan alta tuli esiin portaat. Samoin tapahtui muidenkin kohdalla. Odotin, että joku astuisi portaille ja kävelisi tilan keskellä olevaan

alueeseen. Jokainen oli kauhuissaan, kuulin nyyhkytystä, joku huokaisi syvään ja me loput tuijotimme vain ihmeissämme. Täällä oli yhtä hiljaista kuin haudassa. Vieressäni oleva punatukkainen tyttö kääntyi ympäri hädissään. Hän oli se nyyhkyttelijä. Ovi sulkeutui hänen nenänsä eteen. Kaikki kymmenen ovea olivat lukossa. Tällä puolella ovea ei ollut kahvaa. Kaikkien katseet kääntyivät. Itsevarman oloinen tyttö lähti kävelemään portaita alas.

“Hei! Tulkaa alas, mitä pelättävää täällä on. Hilpeä orpokodin tervetulojuhla vain?”, hän sanoi ja naurahti. Kukaan ei vastannut. Pitkä tummahiuksinen poika lähti kävelemään portaita alas.

“Hän on oikeassa, ette te siellä mitään voi tehdä!”, hän huudahti. Jokainen käveli vuorollaan portaita alas. Astuin huterasti ensimmäiselle portaalle. Ne olivat kapeat ja karkeat. En tohtinut katsoa alas. Jalkani olivat lilluvaa spagettia, jotka halusivat tiputtaa minut portailta alas. Enää muutama askel. Havahdun uuden pojan ääneen.

“Enää tuo punatukka tuolla”, hän sanoi ja punatukkainen tyttö kipitti portaita pitkin vapisten.

“Onko tämä se toinen orpokoti?”, kysyin. “Koska ei tämä kauheasti siltä vaikuta”.

“Tulitteko te kaikki orpokodeista?”, kysyi itsevarma tyttö, joka käveli tänne ensimmäisenä kuin maailman kuningatar. Kaikki nyökkäilivät.

“Istukaa tuoleihin mukavasti, pyydän”, sanoi lempeä ääni jostain katosta päin. Ääni kaikuu taas hetken ennen kuin se oli poissa.

“Heh, kelpaa minulle kovan urheilun jälkeen”, hymähtää kiharatukkainen keskipitkä poika, joka istahtaa tuolille. Käännyn ympäri ja lysähän pehmeään tuoliin. Kaikki istuvat tuoleilla, jolloin pieni valo katossa sammuu. Lamput päällämme sen sijaan syttyvät. Tilassa on nyt vielä hämärämpää kuin aikaisemmin. Hädin tuskin näen muut, ihokarvani nousevat pystyyn, koska yhtäkkinen kylmyys valtaa tilan. Kaikki vetävät henkeä yhtä aikaa. Kuulin veden kuplintaa, kuin sitä keitetäisiin, mutta tilassa oli hyytävän kylmä.

“Mitä tämä on?”, sanoo jälleen uusi ääni, tällä kertaa peloissaan. Tunsin kuin ilmasta tulisi paksumpaa. En nähnyt enää eteenpäin, näkökenttä oli sumun peitossa. Vesihöyryä laskeutui iholleni. Se tuntui mukavalta, rauhoittavalta. Siltä kuin ei tarvitsisi enää liikkua. Voisin istua tuolissani ikuisuuden. Änkytys ja karmiva huudon kaltainen ääni kiskaisi minut todellisuuteen. Yritin kääntää päätäni sivulle, mutta se ei liikkunut. Yritin nousta seisomaan, mutta yksikään jalka ei liikahtanut. Olin jumissa, vain silmäni pystyivät tarkkailemaan tilannetta. Yritin kaikin voimin liikkua, keräsin jokaisen voiman rippeen yhteen liikkeeseen. Halusin liikkua, mutta en kyennyt siihen.

Luku 2

Uusi koti

Oli aurinkoista ja lämmintä. Tuuli humisi kiipeilypuiston korkeuksissa. Olin innoissani, koska olin saanut lahjakortin kiipeilypuistoon syntymäpäivälahjaksi. Olin juuri täyttänyt kymmenen. Lähdin kiipeilemään innoissani. Olin juuri suorittanut harjoitusradat, joten siirryin kiipeilemään hieman korkeampiin ja hankalampiin ratoihin. Hetken kiipeilyn jälkeen tulin viimeiselle haasteelle. Kiinnitin koukut vaijeriin ja lähdin suorittamaan rataa. Tämän radan viimeinen haaste oli pyörivät lankut. Kävelin tasapainotellen niitä pitkin ja tipahdin, eihän se haitannut, koska turvaremmit suojelivat minua. Mutta tipahdin silti, tuulenvire riepotteli hiuksiani. Tömähdin maahan, rusahdukset ja ilmat pihalle. En saanut henkeä ja kaikkialle sattui. Lämpimät kyynelvet vuosivat niin kovasti, että silmiäni kirveli. Sitten en muistanut mitä tapahtui. Heräsin sairaalassa, minulle kerrottiin että olin saanut kovan aivotärähdyksen, ja moni luu oli murtunut. Koukut eivät olleet loksahaneet kiinni kunnolla. Ne olivat pettäneet. Siitä lähtien olin ollut kaikessa erittäin huolellinen. En saanut liikkua pitkään aikaan kuntoutuksesta puhumattakaan. Se oli aivan kamalaa.

Nyt tuntui samalta.... Tuoli oli imenyt minut sisuksiinsa. En pystynyt liikahtamaan. Tunne oli niin tuttu, että en edes hätiköinyt, en viitsinyt välittää. Itkin jopa niin kuin ennen. En pystynyt räpyttämään silmiäni. Muut panikoivat, mutta minä olin taas tyhjä. En tuntenut mitään. Ehkä myös rikollisten vanhempieni kanssa eläminen on tuonut rohkeutta ja vahvuutta elämäni. Muutama vuosi sitten kun kävin vielä koulussa, minua syrjittiin ja kiusattiin, mutta sitten kun vanhempani pidätettiin ja asiasta tuli julkinen, kukaan ei tohtinut katsoa minua enää silmiin. Olin aivan yksin. Kun astuin luokkaan, jokainen vaikeni ja tuijotti alas. Oikeastaan se oli sääliä, sillä enhän ollut rikollinen. Kasvattajani olivat, en minä. Mutta he uskoivat, että historia toistaa itseään. He pelkäsivät minua. Minulla oli valta. Olin silloin vasta neljätoista. Pian vanhempieni tuomitsemisen jälkeen minut siirrettiin orpokotiin ja jos totta puhutaan, vaikka minulla oli joku joka toi minulle ruokaa ja antoi kodin, minussa ei ollut sitä samaa iloa kuin ennen. Sitten tutustuin Elisaan. Hän oli ilo, lämpö ja koti. Meillä oli niin hauskaa ja nauroimme mahat kipeiksi. Sitten hänet adoptoitiin rikkaaseen perheeseen. Saimme lähetellä kirjeitä toisillemme jonkun aikaa, mutta sitten sekin kiellettiin. Hänen adoptiovanhempansa eivät halunneet hänen seurustelevan rikollisten lapsen kanssa. Sen jälkeen olin taas yksin kyhjäntämässä nurkassa ja katsomassa toisten leikkejä. Minulle annettiin samaa ruokaa ja samanlaiset vaatteet kuin muillekin, mutta minua syrjittiin. Minut oli hylätty. Orpokodin omistaja, vanha kättyinen kiharatukkainen rouva, vihasi minua. Hän letitti muiden tyttöjen hiukset, mutta kun tuli minun vuoroni, hän vain vetäisi hiuksiani harjalla ja räähkyi siitä kuinka huonossa kunnossa pidin hiuksiani, kun taas muilla oli silkkiset kultakutrit.

“Herää”, joku sanoi ja ravisteli minua. “Mikä hänen nimensä on?”, hän kysyi vielä.

“En tiedä”

“Laya”, sanoin unenpöpperöisenä.

“Mitä? Laiva?”

“Ei, Laya, se on nimeni”, kömmin ylös. Istuin sängyllä, joka oli yksi kymmenestä tässä karmeassa huoneessa. Huone näytti aivan mielisairaalta. Sänkyjen lakanat olivat harmaat, ja sängyt olivat valkoista metallia. Niiden vierellä oli pienet yöpöydät. Pöydällä oli lasi vettä ja kaksi pilleriä metallilautasella.

“Mikä on sinun nimesi?” kysyin tytöltä, jonka sänky oli vieressäni, hän oli herättänyt minut.

“Clara.” Hänen äänensä oli lempeä, hänellä oli pisamaiset kasvot ja aivan valkoiset hiukset. Hän hymyili ja istui viereeni.

“Pyörryttääkö?”, hän kysyi. Painoin käteni otsalle.

“Joo”, sanoin. Se taisi johtua eilisestä sumusta.

“Mitä ihmettä se eilinen sumu oli?”

“En tiedä, mutta ota nuo tabletit ja juo vesi, se helpottaa”, Clara sanoi ja osoitti yöpöydälle. Otin vesilasin käteeni ja nappasin tabletit toiseen. Pistin toisen suuhun ja nielaisin sen veden mukana. Toinen tabletti kirveli kurkkua ikävästi, ja siinä oli karvas maku. Kolme katkonaista koputusta ja kaksi nopeaa. Oven saranat narisivat ja sisään astui pitkä mies. Hänellä oli harmaat hiukset, mutta mustat viikset. Hän näytti ilkeältä vaikken häntä tuntenutkaan. Hänen hampaansa olivat vitivalikoiset ja askeleet meitä kohti olivat suuria ja pitkiä harppauksia.

“Rakkaat lapseni, tervetuloa uuteen kotiinne”, hän kailottaa inhottavalla äänellä ja tekaisee jonkin sortin pakotetun hymyn. “Teistä ei pidetty huolta ennen mutta täällä olette kaikki samanvertaisia sekä me tulemme rakastamaan teitä koko sydämestämme”. Kuurokin olisi kuullut häpeän ja valheen sävyn hänen äänestään. Hänen perässään tuli kymmenen henkilöä, luultavasti vartijoita. Heillä oli kaikilla samanlainen askelrytmi sekä samanlaiset vaatteet. Jokaisen meidän eteen käveli yksi vartija. He kävelivät yöpöytien vierelle ja aukaisivat yhden yöpöydän laatikoista. Sinne he pistivät kangaskassin, joka näytti olevan täynnä tavaraa. Sitten he lähtivät yhtä aikaa.

“Rakkaat lapseni, tässä on teille vaatteita, hammasharja, tahna ja mitä ikinä tarvitsettekin”. Mies hymyili, mutta nyt se näytti pikemminkin irvistykseltä. “Minä olen Michael, tästä lähtien olen kuin isä jota teillä ei koskaan ollut ja äiti joka teistä ei koskaan huolehtinut. Toivottavasti me tutustumme toisiimme ja meillä on mukava aika yhdessä, sen aikaa kun se kestää”, viimeiset sanat tulivat kuin jonkun elokuvan pahiksen suusta. Hän kääntyi ja lähti huoneesta. Hän jätti voimakkaan miesten hajuveden hajun huoneeseen. Otin kassin yöpöydältä. Se oli aika painava. Kassi ei ollutkaan kangasta vaan ohuesta muovisesta langasta kudottu. Se tuntui karkealta kämmenellä. Katsoin mitä kassissa oli, mies ei ollut valehdellut.

Kävelimme kaikki yhdessä taas samanlaista valkoista käytävää pitkin, tällä kertaa se oli vain leveämpi. Askeleitten kaikunut sekalainen tömpytys ja hämmentynyt höpinä surisivat päässäni. Takanani olleet muutama poika ja yksi tytöistä kinastelivat. Mutta ei sillä ollut väliä. Mikä paikka tämä on? Tämä ei voi olla se orpokoti, johon meidät oli luvattu siirtää. Mitä oli eilinen liikuntakyvyttömyys? Eikö kukaan muu ollut huolissaan vai olinko todella niin surkea lukemaan muita mitä minulle oli väitetty. Ehkä.

“Argh”, yksi tytöistä oli kompastunut ja kaatunut maahan. “Adan, sinä todellakin olet...”

“Niin? Kakista ulos, aa, veikö kissa kielesi?” poika nimeltä Adan, oletan, kiusoitteli. Muut pojat purskahtivat nauruun. Clara käveli kaatuneen tytön eteen ja ojensi käden.

“Mitä? Ethän sinä edes tunne minua! Niin säälitkö minua vai?” tyttö sanoi töykeästi ja viskasi Clara käden sivuun ja mulkasi minua. “Mitä sinä tuijotat?” Edessämme oleva ohjaaja hoputti meidät liikkeelle. Saavuimme jälleen samanlaiselle ovelle, mutta tällä kerran suuremmalle. Ohjaaja avasi oven lukon ja työnsi tuplaovet auki. Siellä oli verhottuja koppeja, niiden vieressä oli lääkäreiltä näyttäviä henkilöitä. Heidän takanaan oli hirvittävä läjä ruiskuja. Ruiskujen vieressä taas oli pullo jossa oli harmahtavaa nestettä. Katsoin Claraan, hän otti kiinni kädestäni kun oli huomannut sen tärisevän.

“Hei! Mitä tämä on? Tästä ei ollut sovittu kun me allekirjoitimme ne laput. Olisin muuten jäänyt homehtumaan sinne aikaisempaan kuoppaan.” Tunnistin hänet Julieniksi. Olin kuullut hänen puhuvan kuinka me tytöt olemme pelkureita.

“Annamme teille rokotteet, jotka suojaavat teitä sairauksilta, ei mitään hätää. Mutta sinä Julien olet niin rohkea niin voisit tulla ensimmäisenä?” sanoi yksi hoitajista joka käveli Julienin luokse, työnsi päänsä hänen eteensä niin että Julien kavahti taaksepäin.

“Mistä tiedät nimeni? Ja en ole tulossa. M-minulla on trypanofobia!” hän keksi hätääntyneesti.

“Totta kai tiedän nimesi höpsö, olen sentään vastuussa sinusta loppu... ikäsi.” Hoitaja oli karmiva. Hän otti Julienin kädestä kiinni ja saatteli hänet verhon taakse ottaen ruiskun mukanaan. Sitten tuli aivan hiljaista. Hetken päästä istuin itse sängyllä kun hoitaja valmisteli ruisketta. Hän kehotti laskeutumaan makuulle ja rentouttamaan käden. Sitten hän painoi piikin syvälle lihakseen. Makoilin sängyllä, silmäluomeni alkoivat painua kiinni. Sitten ne lopsahtivat kiinni.

“Teillä... aikaa... valmiita”

”Kyllä, herra...”, tömistelevät askeleet lähestyivät. Kylmä metalli osui niskaani. Kumihanskat avasivat silmäni ja osoittivat niitä lampulla. Valon voimakkuus sulki ne takaisin lepoasentoon.

“Mitä ihmettä?” Silmäni avattiin uudelleen ja näin monta lääkäriä, yksi kukin tekemässä jotain yläpuolellani. He olivat pukeutuneet kirurgin vaatteisiin ja hengityssuojaiin.

“Ota sinä vasen kolmonen” Hyytävä tunne korvan takana. Sitten vaivuin uneen.

Luku 3

Epäily

Heräsin säpsähtäen sängyltä. Verhot olivat auki. Näin jokaisen sängyllänsä makoilemassa. Huoneessa ei ollut enää kuin kaksi hoitajaa. Ruiskeet oli viety pois. Olinko nukahtanut kesken toimenpiteen? Ja se outo uni tästä paikasta. Uni oli näistä hoitajista. Outoa, mutta se tuntui aivan todelta. Nousin ylös ja kävelin Claran luo. Hän näytti hieman uniselta. Hän oli ainoa keneen pystyin luottamaan tällä hetkellä. Hänen pitkät vaaleat hiukset olivat

ensimmäistä kertaa korvien takana. Näin hänen keijumaiset korvat, hän räpytteli hitaasti silmiänsä. Silmien pinta oli kristallinen ja huoneen valo säteili niistä.

“Laya...”, hänen uninen äänensä oli hieman rosoinen.

“Niin”, nappasin hänen kätensä kouraan. Hän näytti surulliselta. “Onko sinulla kaikki hyvin?”

“Joo, se oli vain... en tiedä, mutta tunsin jonkinlaista toivoa ja iloa moneen vuoteen”, hän sanoi nopeammin kuin aivoni pystyivät prosessoimaan kuulemani. Hän hymyili tavalla, joka oli kauneinta näkemääni. Sitten minuakin alkoi hymyilyttää. Joku röhisi takanani. Käännyin ympäri ja näin pitkän hahmon. Katsoin ylöspäin ja edessäni seisoj pitkä poika. Hänellä oli melkein mustat hiukset ja täyteläiset huulet.

“Olen Louis ja tuota.. tulkaa tänne, meidän täytyy jutella oikein porukalla”. Olin aika varma että hänet oli pakotettu tämän vaivaisen lauseen sanomiseen.

“Toki”, sanoin. “Tule Clara.” Otin häntä kädestä kiinni uudelleen ja kävelimme muiden luokse.

“Hei, olen Nadja ja koska joudun elää teidän mitätt-”, hänet keskeytettiin.

“Ihani uusien ystävien kanssa, toivottavasti tulemme toimeen ja autamme toisiamme tarvittaessa. Minä olen Da-Eun. Hauska tutustua.” Da-Eun oli kaunis ja hänen äänensä oli sulava ja pehmeinen. “Jos vaikka esittäydittäisiin muille, koska ei tässä kai muutakaan voi tehdä.”

“Tämä on ihan tyhmää, me emme ole kymmenvuotiaita”, Julien sanoi ja istuutui sängylle hiukan kauempana.

“As you wish”, Nadja sanoin irvistäen. “Vaikuttaa siltä että meillä kaikilla tai ainakin vanhemmillamme on pimeä tausta ja menneisyys.” Kaikki nyökyttelivät.

“Minä olen aivan kiltti”, punatukka vakuutteli. “E-en ole ilkeä tai mitään!”

“Ester ei millään pahalla mutta me ollaan jo huomattu se”, Da-Eun naurahti. Nadja alkoi nauraa.

“Haloo sä oot aivan pelkuri, ensivaikutelma oli vakuuttava”, hän nauroi ja nauruun ylti Adan-niminen poika. Ester punastui ja meni Julienin viereen istumaan. Vaikutti siltä että Adan, Nadja ja Da-Eun olivat jonkin sortin kolmikko. He olivat tutustuneet hiukan toisiinsa ja kuiskivat milloin mitään. En oikein tuntenut Claraa, mutta hän oli ainoa jonka kanssa olin jutellut. Hän vaikutti ihanalta ihmiseltä.

“Minusta tuo rokotus oli hieman epäilyttävää, tai siis-”, sanoin Claralle mutta sitten toinen hoitaja kiirehti luokseni.

“Voitko hyvin Laya, tarvitsetko vettä? Huippaako?” hän kysyi ammattitaitoisesti. Hän vaikutti hätäntyneeltä.

“Ei kiitos, kaikki on hyvin”, sanoin huolettomasti. Hoitaja kiirehti takaisin paikalleen ja soitti puhelun. Pian meille tuotiin uudet vaatteet. Meidät johdatettiin vessoille. Menin yhteen vessakoppiin vaihtamaan vaatteeni. Vaihdoin nahkatakkiini harmaaseen t-paitaan ja löysät

farkkuni collegehousuihin. Sidoin hiukseni ponnarille. Tunsin vasemman korvani takana möykyn. Kävelin peilin eteen ja yritin nähdä sen. Juoksin Claran luokse.

“Hei, onko mulla tässä jotain?”, kysyin ja osoitin korvan taakse. Hän tutkaili hetken ja irvisti.

“Tuota noin, siinä on ommeltu joku iso haava. Onko sinulle käynyt jotain lähipäivinä?” hän sanoi. Pudistin päätäni. Ihmeellistä. Kun kaikki olivat vaihtaneet vaatteensa kokoonnuimme taas rokotussalissa. Meille kerrottiin että olimme nyt menossa syömään ja sitten meillä olisi vapaa-aikaa.

Ruokasalissa oli kaksi pöytää, joissa molemmissa oli viisi paikkaa. Astiat oli katettu valmiiksi. Istuimme pöytään. Ruokalassa oli yllättävän mukava tunnelma. Siellä oli takkatuli ja sohvia kauempana sekä muutama nojatuoli. Ruokatäti toi moneen kertaan erilaisia ruokia pöytään; perunoita, lihapullia, salaatteja, keitettyjä vihanneksia. Oli kurniva nälkä, maistoin kaikkia ruokia. Ruoan jälkeen menin istumaan sohvalle Claran kanssa.

“Miten sinä päädyit tänne?” kysyin. Halusin tietää millainen hän on, tietenkin.

“Minun äitini...”, hän hiljeni. “Hän teki pahoja asioita isäni kuoleman jälkeen. Sitten en saanut enää asua hänen kanssaan, joten minut siirrettiin kauheaan lastenkotiin. Äitini siis tietenkin pidätettiin, ja hän saa kaiverrella vankilan tiiliseiniä loppuelämänsä. Mutta siis sitten minua varmaankin pelättiin siellä lastenkodissa, mutta sitten tuli jotkut ihmiset sinne hakemaan minut. He kertoivat että täällä olisi parempi olla, mutta tämä paikka on hieman erikoinen”. Viimeisen sanan kohdalla hän madalsi ääntään ja vilkaisi ympärilleen. Hän oli yllättävän samanlainen kuin minä. Olimmeko täällä kuin hylt, teinit joilla ei ollut tulevaisuutta tai paikkaa tässä maailmassa? He, joita väistellään jalkakäytävillä? Ainakin täällä meillä on jotain yhteistä.

“Niin, ihmettelen edelleen mitä se sumu oli? En pystynyt liikkumaan”, sanoin ja olin oikeasti ymmällään.

“En minäkään! Tämä meininki on oikeasti aivan kummallista”, Clara totesi.

“Hei, Da-Eun!”, huikkasin. Da-Eun istui meitä vastapäätä. Hän nousi ylös ja käveli luoksemme.

“Niin?” hän säkenöi takkatulen valossa.

“Moi, miten sinulla menee?” kysyin varovasti. Nadja oli pelottava, joten en ollut varma millainen Da-Eun oli.

“Hyvin, kiitos kysymästä. Entäs kuinka te voitte?” hän kysyi. Ehkä hän ei ollutkaan niin kamala. Da-Eun istui viereeni. Puhuimme siinä vähän kaikesta muutaman tunnin, tai siltä se tuntui. En ollut nähnyt yhtäkään kelloa kolmeen päivään. Da-Eun oli mukava ja hänelläkin oli samanlainen tausta kuin minulla. Hän oli aika fiksu. Aika vierä, ja ovi pamahti auki. Sisään astui sama vanha mies, jonka olimme tavanneet aiemmin. Ateriointi ja vapaa-aika oli ohi. Meidät ohjattiin johtajan valvonnassa uuteen aulaan. Siellä oli lavuaareja ja suihkuja. Saimme peseytyä ja sitten kävimme nukkumaan. Sänky tuntui kivikovalta. Olin räätiväsynyt, mutten millään saanut unta. Michael kertoi, että huomina olisi suuri päivä, joten meidän täytyisi saada hyvät yöunet.

Luku 4

Herääminen

Puhelin värisi, ja hänen lempilaulunsa soi soittoäänenä. Hän heräsi yltä päältä hiestä. Painajainen oli palannut, viimeisen kerran hän oli nähnyt painajaisen viisi vuotta sitten.

“Haloo”, hän sanoi ja vastasi puhelimeen.

“Moi, haluisitko lähteä aamukahville kanssani? Oi anteeksi, herätinkö sinut?”, ääni puhelimesta tuntui meluisalle juuri heränneenä. Hän laski puhelimen volyyymia ja nousi sängystä ylös, hän avasi tummanpunaiset verhot ja katseli ulos. Ikkunassa oli huurua, ja muiden rakennusten katot olivat valkoiset.

“Toki, milloin nähtäisiin?” hän sanoi ja asteli vaatekaapille suunnittelemaan päivän asukokonaisuutta.

“Sopisiko tunnin päästä, voimme samalla harjoitella tulevaan kokeeseen.”

Ulkona oli miinusasteita, joten hän päätti pistää ihan kaiken varalta kaulahuivin vaikkei hän mikään vilukissa ollutkaan. Hän oli hyvällä päällä, mutta painajainen piinasi edelleen. Kaikkien näiden vuosien jälkeenkin? Hän saapui kahvilaan hyvissä ajoin tietäen, että ystävättärellään kestäisi vielä hetki. Aina oli varaa tulla hiukan ajoissa, eihän siitä kenellekään haittaa ollut. Kahvilan oven päällä oleva kello kilisi ja sisään käveli pitkä nainen, jolla oli leveä hymy.

“Hei, Laya”, hän sanoi ja antoi pusutervehdyksen poskelle.

“Hei, Amalia. Mitä tilataan?” Laya kysyi ja ohjasi hänet kassalle päin.

“Yksi cappuccino kiitos, ja ekstravaahdolla, jos saisi?” Amalia sanoi.

“Minulle caffè americano kiitos”, Laya sanoi.

Heidän kahvinsa olivat tuota pikaa valmiita. He istuutuivat nurkkapöytänsä, joka oli kahvilan tunnelmallisin kohta. Amalia hörppäsi kahvia.

“Mm, parempaa kuin koskaan!” hän sanoi ihmeissään.

Laya pisti hiuksensa korviensa taakse. Laya kosketti ihoa vasemman korvan takana ja säpsähti tuntiessaan selvän arven. Tuntui kuin hänen sydämensä olisi ohittanut yhden lyönnin.

“Olet aivan kalpea, onko kaikki hyvin?” Amalia katsoi Layaa huolissaan.

“Ei, ei todellakaan ole.”